

Happiness, only real when shared

Onderweg in de trein naar het NVGP-congres kijk ik eens om mee heen: een volle treincoupé met medereizigers verdiept in hun mobiele telefoons, oordopjes in en waarschijnlijk luisterend naar hun favoriete muziek of podcast. Zelf luister ik naar een van mijn afspeellijsten op Spotify met rustige muziek voor de vroege vrijdagochtend. Onderweg naar station Driebergen-Zeist lees ik de folder van het congres nog eens door en reflecteer ik op het thema 'longing and belonging'.

Op mijn eigen verlangen om bij bepaalde groepen te horen, me daar thuis te voelen, gevoelens te delen en verbondenheid te vinden in mijn werk met mijn collega's op mijn eigen afdeling, samen met mijn cotherapeut en de cliënten in mijn psychotherapiegroepen, binnen mijn eigen organisatie, in verenigingen zoals de NVGP, binnen de redactie van dit tijdschrift, maar ook daarbuiten in sport, met familie, mijn eigen gezin, en met vrienden. Terwijl ik dit doe en me realiseer dat deze verbondenheid met verschillende mensen in verschillende groepen mij doet glimlachen en gelukkig maakt, is het volgende nummer op mijn afspeellijst het melancholische *Society* gezongen door Eddie Vedder...

Society you're a crazy greed
Hope you're not lonely without me...

Society have mercy on me
Hope you're not angry if I disagree

Een gedeelte van de tekst van het nummer *Society* op de soundtrack van de film *Into the Wild* (2007) gebaseerd op het gelijknamige boek van Jon Krakauer (1996) over het waar gebeurde verhaal van Chris McCandless, die een mooie toekomst als student rechten aan Harvard University opgeeft, omdat hij het systeem van materialisme en de gekte van de op prestatie gerichte samenleving zat is en zich vervreemd voelt van zijn ouders, die onderdeel zijn van dit systeem. Hij schenkt al zijn geld aan een goed doel en trekt als zwerver de wereld in, omdat hij de wereld wil beleven zoals de wereld in zijn ogen ooit bedoeld is. Zijn ervaringen, indrukken en gedachten houdt hij bij in een dagboek. Hoewel hij tijdens de reis verschillende mensen ontmoet, weet hij ook niet met hen een band te ontwikkelen en hij trekt alleen de wildernis van Alaska in om afgesloten van de mensheid in de natuur te leven en zijn geluk te vinden. Prachtige beelden van de indrukwekkende natuur en een energieke en gelukkige Chris illustreren dit, maar dit slaat om in de film wanneer hij voor het eerst 'Lonely' in zijn dagboek schrijft. Zowel lichamelijk als geestelijk gaat hij achteruit en wanneer hij uiteindelijk een verkeerde plant eet, komt hij in alle eenzaamheid te overlijden.

De beelden in de film van de dramatische, lege en uitgestrekte wildernis van Alaska benadrukken steeds meer de eenzaamheid, het willen breken met alle bestaande

groepen waar men onderdeel van is, eenzaamheid van de wereld wanneer men alleen op pad gaat of al het sociale contact vermijdt. Een groot contrast met 'longing and belonging', maar dat sluit wat mij betreft daarmee juist ook mooi aan bij de essentie van groepen. Ergens onderdeel van zijn, je verbonden te voelen, een verlangen om erbij te horen, gevoelens te delen, maar ook met behoud van eigenheid en eigen behoeftes en verlangens. Chris McCandless die een leven van liefde en verbanden met anderen opgeeft op zoek naar zijn droom en geluk, maar deze niet vindt, omdat hij zijn geluk niet kan delen met anderen en uiteindelijk in eenzaamheid sterft. Hij schrijft dan ook in de laatste dagen van zijn leven in zijn dagboek *'Happiness, only real when shared.'*

Vanuit dit gevoel van eenzaamheid neem ik u weer mee naar het thema 'longing and belonging' en deel ik graag met u de inhoud van dit nummer. Uiteraard doen we hierin verslag van het NVGP-congres van 23 maart 2018 met als internationale spreker John Schlapobersky. Allereerst de tekst van het verhaal dat onze voorzitter José van Reijen op het congres heeft gehouden over de stand van zaken en de toekomst van de groepstherapie in Nederland en van onze vereniging. Daarnaast zijn er workshopverslagen over *social dreaming* en over zelfsturende teams in de ggz. De voordracht die Schlapobersky hield zal in het septembernummer van *Groepen* geplaatst worden, evenals een interview met hem en een verslag van de huiskamersessie. Dat is iets om naar uit te kijken. Charlotte Keijzer, Carla Houben en Jannie Kieft, werkzaam als coach en mediator, beschrijven hun ervaringen in het werken met herstelcirkels om bij

conflicten een nieuwe balans in de onderlinge verhoudingen te vinden. Verder heeft de rubriek 'Dit is mijn groep' in dit nummer weer twee bijdragen van collega's in opleiding die hun enthousiasme over een eigen groep met ons delen. Tonko Hoffman beschrijft de uitdagingen in het omgaan met spanningen binnen een forensische kliniek voor cliënten met LVB- en verslavingsproblematiek. In de andere bijdrage voor deze rubriek geeft Bea Pisters, gz-psycholoog in opleiding tot psychotherapeut, ons een kijkje in de keuken van de autonomiegroep die al ruim tien jaar op haar afdeling wordt gegeven, waarbij een combinatie van gestructureerd en interpersoonlijk werken gevonden is. Van totaal andere orde, maar zeker een frisse bijdrage, is het verslag van Arnout ter Haar van een workshop met de naam 'Oerkracht' over adem- en koudetraining in de Kromme Rijn. Collega Bas Frelie, psychiater bij De Waag, vertelt in de rubriek 'Zes vragen' wat voor hem de ziel van het groepstherapievak is.

Terugdenkend aan de woorden uit het dagboek van Chris McCandless 'Happiness, only real when shared' realiseer ik me dat ik graag met u mijn enthousiasme over het vak als groepstherapeut deel en in het bijzonder het plezier waarmee ik de gevarieerde bijdragen aan dit nummer van ons tijdschrift heb gelezen. Ik wens u veel gedeeld (lees)geluk!

Salvatore Vitale

Krakauer, J. (1996). *Into the wild*. New York: Anchor Books.

Penn, S. (regisseur). (2007). *Into the wild*. Paramount Pictures, USA.